

ממני מתחננות עם אחד שנותן להן את הכל, ואז הכי קל לשבת בבתי-קפה ולדלל על פנינה, שנלחמת יום-יום בעקשנות.

לפעמים נשבר לי. מה אני צריכה את כל זה? אנשים כל כך רעים. לפעמים נגמר לי הכוח. אנשים מתים שאני אפול. אבל אני לא מוכנה לתת להם את הסיפוק הזה. העיתונאים, גם הם עשו לי עוול בעקיצות שלהם.

עכשיו אני מרכה להופיע בערב ראינות ואנשים לומדים להכיר אותי. אני אנושית, לומדים לרעת עלי.

אני לא שוטה, לא מעשנת וכטח לא לוקחת סמים. אבל אני אוהבת כל דבר שהוא שונה.

היו לי אכזבות בחיים. מובן שלא השגתי כל גבר שרציתי. להשיג גבר אפשר רק כשהומן מתאים לשני בני הזוג. בכלל, סכס זה לא מתימטיקה. היו תקופות ארוכות שבהם חייתי בלי סכס. למרות שמבחינת גורל נסיוני אני מרגישה כמו אחת בת 60. אבל זה מספיק, אני פשוט עייפה.

לאכול בבית — שבעה ממיסערות. אני צריכה כסף כי אני אוהבת נוחות. מספיק הייתי עניה כשהייתי קטנה. אני שבעה ממסיבות מפוצצות, מיכטות, ואני מתה להגיע לרגע שאסתובב עם קבוקים בתל-אביב. את זה העזתי לעשות רק בחו"ל. אבל לא מפריע לי להתלבש בערב בצורה הכי מפוצצת. אני אוהבת את הניגוד הזה.

השתגיתי. היום אני לא אוהבת ללכת עם מחשוף, למרות שמידות הגוף שלי לא השתנו מאז גיל 16. פעם חשבת שאם לא אלך עם מחשוף פשוט לא יראו אותי. פעם הלכתי גם עם חולצות-משי בלי חזיה. היום לא. היום רק עם חזיה מתחת.

”היו מתים שאפול!”

אבל מדברים עלי. אני חיה כאן בג'ונגל. יכולתי להתחתן עם אדם עשיר. הרבה פחות מוכשרות ויפות

נדהמתי לגלות שהוא לא החליף חולצה. ריח כבר של בושם חריף ניסה, לשווא, לחפות על הצחנה הקלילה שנרפה ממנו.

בספר מזכירים גם שמותיהם של פרנק סינטרה, של הטניסאים ג'ימי קונורס ואיליה נאסטסה, של חוליו איגלסיאס ושל ברט לנקסטר. אבל היחירי שאיתו קיימתי יחסי מין היה רוברט דה-נירו, היא מרגישה.

”די, נמאס!”

למחרת המסיבה הלכנו לביתה של פנינה ומצאנו אותה יושבת על המיזבובות, בברכה לביתה החדש. אני מתמוטטת. איך לי כוח יותר. נמאס לי. לפעמים אני חושבת בשביל מה אני צריכה את כל זה? קיבלה פנינה את פנינו ופרצה בכי.

סיסרה פנינה רוזנבלום:

אני עוברת כמו חמור ומפרנסת את עצמי. אני לא חיה כמו אחת שמתכוננת לקחת את הכסף איתה לקבר. אני עוברת כרוגמנית, בשכר מיוחד, אני עוברת כעיתונאית, אני בעלת חברה לייבוא מוצרים מחו"ל. הוצאתי השנה ספר, השתתפתי באירוויזיון, החודשיש לי 24 הופעות בערביראינות ובי-הוצאות. אני מקבלת שכר של 200 דולר להופעה בעיר, 300 דולר להופעה מחוץ לעיר.

אני נלחמת לבר, ומה שלא אעשה תמיד יהיה למישהו מה להגיד. תמיד הרגשתי את חוסר-הפירגון של אנשים אלי. כשרואים שאני עשירה, אנשים בטוחים שגברים מחויקים אותי. הם לא

פנינה סיפרה לאותם שנישארו שהם יוזמנו למסיבה נוספת, כי היא מתכוננת להוציא ספר נוסף.

שמות, שמות, שמות

מי שדיסדף בספר יכול היה ללמצוא בו קטעים משעשעים. בפרק פגישות קטנות עם אנשים גדולים היא כותבת בין השאר: על פיטר סלרס: „הוא ניסה לפתות אותי.”

”בעם חשבתי שאם לא אלך עם מחשוף לא יראו אותי. היום כבר לא”

”כשפנינו היו קרובים אלי וענינו המטורפות-למחצה הביטו בי מבעד לעדשות מישקפיו העבות. נזכרתי ברמותו בסרט הפנתר הוורוד. האם יש איזושהי אשה שהיתה מסוגלת להיכנס למיטה עם המפקח קלוזו האידיוט? על טוני קרטיס: מבחינה פיסיית הוא כבר לא מה שהיה, ומשערותיו הנושרות נשאר רק מעט שמוכיר לנו את עברו. טוב שיש כובעים...” על סלוואדור דאלי: „בהפרש של עשרה ימים פגשתי בו פעמיים.”

”הכי קל לשבת בבית-קפה ולדלל על פנינה. אנשים כליך דעים!”

מוכנים להבין שאני עוברת קשה עבור כל גרוש שאני מרוויחה! קניתי עכשיו דריה. עד עכשיו חייתי כמו ציפור ררור, חולמת על דברים שיהיו שלי.

אני מאושרת עם זה שלא התחתנתי בגיל 17, אז איברתי את בתולי לגבר שרצה גם לשאת אותי לאשה, אבל אני שמחה שלא הסכמתי.

אני בסך הכל בחורה פשוטה, אוהבת

בת יענה השימלה תוכננה עלידי פוטונה פרץ. ציבעה תכלת, כשהמחשוף מקושט בנוצות ובפרחים עשויים מחרוזים. השתגתי, אומרת פנינה, היום אני לא אוהבת ללכת עם מחשוף עמוק.